

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Euro Transport Group s.r.o., IČ 24742171
se sídlem Krakovská 593/19, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Rychtářem,
se sídlem Sudoměřská 1038/39, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému

Státní úřad inspekce práce
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2022, č. j. 7468/1.30/21-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu č.j. 10374/3.30/21-10, ze dne 6.10.2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 27 odst. 1 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“), a přestupku na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr dle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, za což mu byl dle ust. § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), a dle ust. § 25 odst. 2 písm. a) zákona o inspekci práce uložen správní trest pokuty ve výši 60 000 Kč a povinnost uhradit paušální částkou náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Proti rozhodnutí oblastního inspektorátu práce o správním trestu podal žalobce včasné odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím č.j. 7468/1.30/21-4, ze dne 24. 1. 2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak, že napadený výrok rozhodnutí oblastního inspektorátu práce potvrdil a odvolání žalobce zamítl coby nedůvodné.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil včas podanou správní žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Podle názoru žalobce žalovaný v odvolacím řízení několikrát pochybil, protože důsledkem těchto pochybení byla napadeným rozhodnutím zkrácena jeho práva a předmětné rozhodnutí tak představuje nezákonný zásah do právní sféry žalobce a porušuje práva žalobce, neboť rozhodnutí neodpovídá požadavkům objektivního práva, a je tedy nezákonné, resp. právně nesprávné.
5. Konkrétními důvody, v nichž má spočívat nepravost rozhodnutí žalovaného, jsou tyto:
6. Samotný trest byl dle žalobce uložen nesprávně, neb v dané věci setrval žalovaný na uložení správní sankce pro žalobce ve formě peněžitého trestu, ač v úvahu daleko více přicházelo uložení jiného správního trestu. Žalobce je přesvědčen, že odstranil škodlivé následky svého dřívějšího protiprávního jednání a společenská škodlivost jeho jednání byla velice nízká. Též mu vadí, že žalovaný přitom nevysvětlil, z jakého důvodu nelze upustit od uložení správního trestu a nevysvětlil svůj pohled na míru společenské škodlivosti jednání žalobce. Není mu jasné ani zřetelné, proč by projednání věci nemělo být dostačující k nápravě žalobce jako obviněného z přestupku, tím spíše, že žalobce se považuje za napraveného dostatečně.
7. Trestem, jenž měl být žalobci dle něj uložen, je napomenutí. Pokud odvolací orgán setrval na tom, že nepostačuje projednání přestupkové věci k nápravě žalobce a že opravdu je nutné žalobci ukládat správní trest jako sankci, měl žalovaný dle žalobce odůvodnit, proč nepostačuje forma trestu právě ve formě uloženého napomenutí a proč není tento druh postačující. A to i vzhledem k situaci, v níž žalobce prokázal že škodlivé následky svého jednání odstranil a dluh Úřadu práce České republiky, který v dřívější době uhradil mzdové nároky bývalých zaměstnanců žalobce, zaplatil. Žalovaný dle něj též nezohlednil hospodářskou situaci, ve které se žalobce nacházel.
8. V této souvislosti žalovaný dle žalobce nesprávně určil společenskou škodlivost jeho pochybení. Nesouhlasí s vyjádřením, že oba spáchané přestupky vykazují vysokou míru společenské

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

škodlivosti a že jednáním obviněného z přestupku bylo zasaženo do možnosti hradit životní náklady zaměstnanců v očekávaném termínu. Podle něj ve správním řízení absentuje jakýkoli důkaz, ze kterého by vyplývalo, že se bývalí zaměstnanci žalobce dostali do jakýchkoliv finančních svízeli. Dále žalovaný opakuje, že nebylo přihlíženo k jeho situaci způsobené nemocí Covid-19, která zvláště zle dopadla na provozování cestovních agentur a která má povahu vyšší moci a že lze naopak dovodit jenom malou míru společenské škodlivosti jednání žalobce. Konečně vyjádřil žalobce názor, že pokud hlavní příčinou a důvodem neplnění závazků žalobce byla existence tzv. vyšší moci, vykazuje jednání žalobce nižší míru společenské škodlivosti a není potřeba ukládat správní trest ve formě pokuty.

9. Žalovaný dle žalobce taktéž nesprávně určil druh a výměru správní sankce. V odvolacím řízení byl podle něj nesprávně posuzován význam zákonem chráněnému zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen. Řádné plnění povinností zaměstnavatele z pracovního poměru a dohod konaných mimo pracovní poměr, včetně vyplácení mzdy a náhrady mzdy a odstupného při skončení pracovního poměru; zaměstnavatel porušil, nicméně nikoli v důsledku svévole, ale v důsledku vyšší moci.
10. Totéž platí, pokud jde o hodnocení způsobu spáchání přestupku, jež se stal nikoli konáním, ale opomenutím, když navíc se žalobce snažil nastalou situaci řešit. Navíc následky spáchání přestupku byly pouze dočasné a omezené, protože mzda a odstupné bývalých zaměstnanců byly sanovány zčásti žalobcem a zčásti ze strany Úřadu práce české republiky a bývalí zaměstnanci našli jiné uplatnění na pracovním trhu.
11. Žalobce dále uvádí, že vzhledem k jeho majetkovým poměrům a jeho příjmům je uložení správního trestu ve formě pokuty vůči němu likvidační a představuje zneužití institutu ukládání správní pokuty, když žalobce neplnil své povinnosti pouze z důvodu vyšší moci. Konečně, i pokud byly dány důvody pro uložení pokuty, je žalobce toho názoru, že výše pokuty měla být moderována.
12. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout. Setrvává na svém rozhodnutí, že uložená pokuta za žalobcem spáchané přestupky byla uložena zákonně a je správná. Odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, neboť jednotlivé žalobní body se do značné míry shodují s tvrzeními žalobce, které se opakují v průběhu celého přestupkového řízení. V těchto správních rozhodnutích byly již námitky žalobce vypořádány.
13. Konkrétně k žalobním námitkám uvádí, že na stranách 5 a 6 se zabývá všemi možnými tresty, které bylo možno použít a uložit za spáchané přestupky. Mírou společenské závažnosti se zabývaly obě správní instance a přesvědčivě dovodily, proč je společenská závažnost přestupku vysoká.
14. Co se týče námitky žalobce, že se žalovaný neuchýlil k trestu napomenutí, resp. že přesvědčivě nevyložil proč se k němu neuchýlil, žalovaný je toho názoru, že správní trest napomenutí by nedostatečně reflektoval závažnost přestupku jehož se žalobce dopustil. Žalovaný uvádí, že při ukládání trestu přihlédl k tomu, že žalobce se aktivně úspěšně snažil Úřadu práce uhradit mzdové nároky zaměstnanců.
15. K námitce nesprávného určení míry společenské škodlivosti žalovaný poznamenává, že společenská škodlivost jednání žalobce byla v řízení posuzována jak oblastním inspektorátem práce, tak žalovaným. Žalovaný je nadále přesvědčen, že míra společenské škodlivosti žalobcem spáchaných přestupků je vysoká. Žalobce nevyplatil svým zaměstnancům náhrady mezd za dobu jiných překážek v práci na straně zaměstnavatele, náhrady mezd za dobu čerpání dovolené a rovněž jim nevyplatil v nejbližším výplatním termínu odstupné při skončení pracovního poměru.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

16. Žalovaný má za to, že nemusel dokazovat, že se bývalí zaměstnanci žalobce skutečně dostali do finančních problémů. Žalobci bylo kladeno za vinu, že v důsledku spáchání přestupků byla negativním způsobem ovlivněna možnost zaměstnanců hradit si své životní náklady z prostředků, které důvodně očekávali. Reálný dopad na finanční situaci bývalých zaměstnanců žalobce nemá vliv na trestnost skutku jako takového.
17. Žalovaný též nesouhlasí s žalobcem, že by současná epidemiologická situace snižovala společenskou škodlivost spáchaného přestupku na minimum. Není pravda, že by žalovaný opomíjel epidemiologickou situaci nastalou od ledna 2020. Žalovaný stejně jako oblastní inspektorát práce k pandemii nemoci Covid-19 samozřejmě při svém rozhodování přihlédl, nicméně nemá za to, že by v průběhu dlouhotrvající virové pandemie bylo možno rezignovat na zájem společnosti na dodržování pracovněprávních předpisů. Zaměstnanci musí uhrazovat své životní potřeby i během pandemie nemoci Covid-19 a jejich mzdová práva tak musí být chráněna i za této situace.
18. Stran nesprávného určení druhu a výměry správního trestu je žalovaný přesvědčen, že při stanovení druhu a výměry správního trestu bylo zcela objektivně přihlédnuto ke všem okolnostem, které v řízení vyšly najevo.
19. Pokud jde o údajnou nesprávnou výši správního trestu, žalovaný plně odkazuje na napadené rozhodnutí, které spolu s rozhodnutím oblastního inspektorátu práce obsahuje podrobné odůvodnění výměry uloženého trestu. Žalovaný k tomuto dodává, že správní trest pokuty byl uložen s ohledem na zákonnou sazbu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Oblastní inspektorát práce ve svém rozhodnutí detailně popsal protiprávní jednání žalobce a rozsah jím nesplněných povinností v jednotlivých měsících vůči konkrétním zaměstnancům žalobce. Žalovanému zároveň není zřejmé, proč by měl ve svém rozhodnutí akcentovat pouze čistou mzdu zaměstnanců, naopak by to neodpovídalo jeho správní praxi.
20. Též co se týče otázky dopadu pokuty na žalobce a možnosti moderace, žalovaný poukazuje na napadené i prvoinstanční rozhodnutí. Především připomíná, že již oblastní inspektorát práce velmi významným způsobem přihlédl k neuspokojivým majetkovým poměrům žalobce a přistoupil ke snížení uložené pokuty oproti příkazu o 50 000 Kč. Žalovaný nepřistoupil k dalšímu snížení pokuty z důvodu špatné ekonomické situace žalobce, protože toto již bylo dostatečně zohledněno oblastním inspektorátem práce. Pokud by došlo k uložení pokuty v nižší výměře, byla by již ohrožena preventivní funkce správního trestu.
21. Jednání soudu dne 13. 9. 2023 se žalobce, ani jeho zástupce nezúčastnil a omluvil se z něj; soud proto věc projednal v rozsahu podané žaloby a jejího závěrečného návrhu. Žalovaný prostřednictvím své pověřené zástupkyně setrval na svých skutkových i právních stanoviscích a navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

22. Žaloba byla městskému soudu doručena 8. února 2022, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Dle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že

poruší stanovené povinnosti při vzniku, změnách, skončení pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti.“

24. Dle ust. § 25 odst. 2 písm. a) zákona o inspekci práce „*Za přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč.*“
25. Dle ust. § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku náhrad tím, že neposkytne zaměstnanci náhradu mzdy nebo platu nebo náhradu výdajů spojených s výkonem práce, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu.*“
26. Hned na úvod je třeba poznamenat, že v tomto soudním řízení není mezi účastníky spor o to, zda se žalobce dopustil předmětných přestupků - to žalobce nerozporuje -, ale výhradně o to, zda mu byla uložena přiměřená sankce, resp. zda ve své situaci měl či neměl právo na mírnější přístup ze strany správního orgánu.
27. Žaloba není důvodná.
28. Z obsahu správního spisu soud shledal, že Státní úřad inspekce práce, oblastní inspektorát práce pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) zahájil dne 4. 12. 2020 u žalobce kontrolu dodržování povinností vyplývajících z pracovněprávních předpisů. Výsledek této kontroly byl zdokumentován v protokolu o kontrole ze dne 11. 1. 2021.
29. Následně dne 8. 7. 2021 vydal správní orgán I. stupně příkaz č. j. 10374/3.30/21-4, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku náhrad podle ust. § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce, kterého se žalobce dopustil tím, že 1) nevyplatil zaměstnanci v termínu splatnosti náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku za dobu jiných překážek v práci na straně zaměstnavatele, jmenovitě u zaměstnanců Y. E., nar. X a V. Y., nar. X, a to za měsíce duben a květen 2020, dále 2) že oběma jmenovaným zaměstnancům nevyplatil v termínu splatnosti náhradu mzdy ve výši průměrného výdělku za dobu čerpání dovolené za měsíc květen 2020, a dále ze spáchání přestupku na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) zákon o inspekci práce, které se žalobce dopustil tím, že nevyplatil zaměstnanci při skončení pracovního poměru odstupné v nejbližším výplatním termínu určeného zaměstnavatele, a to jmenovitě zaměstnancům Y. E., nar. X a V. Y., nar. X. Za tyto přestupky byla žalobci podle ust. § 35 písm. b) zákona o přestupcích a podle ust. § 25 odst. 2 písm. a) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 110 000 Kč.
30. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení, v jehož rámci proběhlo též ústní jednání dne 17. 8. 2021, při němž se žalobce k věci vyjádřil.
31. Následně dne 6. 10. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. 10374/3.30/21-10, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání přestupků, jejichž popis a právní kvalifikace se shoduje s popisem a kvalifikací obsažených v příkazu ze dne 8. 7. 2021. Za tyto přestupky byla žalobci podle ust. § 35 písm. b) zákona o přestupcích a podle ust. § 25 odst. 2 písm. a) zákona o inspekci práce uložena pokuta ve výši 60 000 Kč.
32. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
33. Pokud jde o žalobní body, soud především konstatuje, že vesměs veškerá argumentace žalobce směřuje pouze a právě proti tomu, že mu byla uložena správní pokuta, ačkoliv podle jeho názoru mělo stačit jen projednání přestupku, tedy mělo být podmíněně upuštěno od správního potrestání dle ust. § 42 přestupkového zákona, resp. že v jeho případě správní orgány nezvolily mírnější variantu trestu – napomenutí.
34. Podle ust. § 35 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit jak správní trest napomenutí, tak pokuty. Správní trest zákazu činnosti v tomto případě nepřicházel v úvahu, neb dle ust. § 47 odst. 2 přestupkového zákona „*Zákaz činnosti lze uložit jen tehdy, je-li to stanoveno zákonem,*“ což v ust. § 25

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

ani ust. § 27 zákona o inspekci práce není. Možná pokuta byla zákonem stanovena do výše 2 000 000 Kč za přešůpek dle ust. § 25 odst. 1 písm. a), v případě přešůpku podle ust. § 27 odst. 1 potom dle téhož paragrafu odst. 2 do výše 200 000 Kč.

35. Soud zdůrazňuje, že jestliže příslušný zákon stanoví, že za konkrétní přešůpek lze uložit sankci různého druhu, například napomenutí či pokutu, případně že je možno, aby bylo od potrestání podmíněně upuštěno, je plně na správním uvážení správního orgánu, jaké opatření zvolí.
36. Aby se mohl žalobce dovolávat chybného správního uvážení na straně žalovaného, musel by prokázat, že uložená pokuta (či její samotné uložení) nějakým způsobem vybočuje z obvyklé správní praxe anebo její uložení bylo založeno na nesprávných skutkových zjištěních. Nic takového ovšem žalobce neříká a jeho argumentace je vesměs založena na tom, že správní orgány nedostatečně zohlednily jeho situaci, potažmo nepřihlédly k polehčujícím okolnostem.
37. Za této situace je tedy zásadní, nakolik žalovaný odůvodnil své rozhodnutí, aby naplnil požadavky přezkoumatelnosti. Ostatně, na možnou nepřezkoumatelnost žalobce ve svých úvodních žalobních námitkách narážel, byť nikoli výslovně, když uváděl, že mu nebylo dostatečně vysvětleno, proč v jeho případě nepostačovalo projednání a následné upuštění od správního potrestání, resp. proč mu nebyl uložen správní trest napomenutí.
38. Soud dospěl k názoru, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno, a tedy je nelze považovat za nepřezkoumatelné.
39. Pokud jde o námitku žalobce, že mnohem více by přicházelo v úvahu uložení jiného správního trestu, soud musí poukázat na to, že na stránce 6 nahoře napadeného rozhodnutí jsou úvahy o tom, který trest je možno za daný přešůpek uložit. Žalovaný se tedy zabýval hodnocením sankcí, jejichž uložení přicházelo v úvahu, a vyložil, proč bylo nezbytné jednání žalobce postihnout pokutou.
40. Obdobné je možno konstatovat stran ostatních žalobních námitkách. Žalovaný, stejně jako prvostupňový orgán, měl právo a důvod vyhodnotit porušení právních povinností žalobcem vůči svým zaměstnancům jako dostatečně závažné na to, aby uložil pokutu, nikoli napomenutí. Důvody, proč podle něj nepřicházel trest napomenutí v úvahu, jsou v napadeném rozhodnutí obsaženy.
41. Argumentaci žalobce, že nebyla prokázána dostatečná škodlivost jeho jednání, nemůže soud přijmout. Nevypáčení mzdy (potažmo odstupného), k němuž se žalobce uchýlil, je způsobilé významným způsobem zasáhnout do životní situace zaměstnanců a institut posuzovaného přešůpku, resp. jeho preventivní charakter, má právě zabránit tomu, aby se zaměstnanci do těchto situací nedostávali. Soud připouští, že žalobce v určité dobu byl skutečně v problematické situaci, leč způsob, jakým jí řešil, byl krajně nevhodný.
42. Nemoc Covid-19 zajisté znamenala těžký zásah do života celé společnosti, a je nepochybné, že významně zasáhla též subjekty podnikající ve službách. Postup při vyplácení mezd tak, jak jej praktikoval žalobce, však nebylo možno akceptovat.
43. Nelze ostatně říci, že by tuto situaci, způsobenou nemocí Covid-19, resp. finanční situaci, v níž se následně žalobce nacházel, nezohlednil ani žalovaný. Na str. 7 napadeného rozhodnutí jsou dostatečně zřejmé úvahy žalovaného o špatné finanční situaci žalobce, která byla zohledněna při posuzování výše pokuty. Stejně tak žalovaný vzal v úvahu i to, že žalobce své dluhy vůči Úřadu práce České republiky doplatil (str. 6 napadeného rozhodnutí).
44. Pokud žalobce argumentuje tím, že výše pokuty byla stanovena nesprávně, pak soud musí konstatovat, že jím tvrzené důvody nelze akceptovat. Je sice pochopitelné, že žalobce akcentuje ten model stanovení výše sankce, který by mu vyhovoval více, avšak z toho neplyne, že by správní ve svém postupu pochybily. Konec konců žalobce ani nijak nenapadá, že by se správní orgány odchýlily od své praxe a uložily mu pokutu v excesivní výši.

45. Stran tvrzené „přehnané přísnosti“ na straně žalovaného soud taktéž uvádí, že přestože nejvyšší možná výše pokuty za oba přestupky mohla dosáhnout až 2 000 000 Kč, uložil jí prvoinstanční orgán nakonec pouze ve výši 60 000 Kč.
46. Pokud jde o námitku žalobce, že uložená pokuta měla být moderována, soud konstatuje, že toto rozhodnutí opět záleží na správním uvážení správního orgánu. Nelze navíc odhlédnout od toho, že žalobci byla původně příkazem ze dne 8. 7. 2021 uložena pokuta ve výši 110 000 Kč, a že poté, kdy žalobce uplatnil proti příkazu odpor, správní orgán I. stupně pokutu snížil o 50 000 Kč.
47. Žalobce konečně namítal, že uložená pokuta je pro něj likvidační.
48. Soud konstatuje, že v duchu recentní judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu je ukládání pokuty s takovým dopadem na pachatele přestupku nežádoucí, byť ne vždy vyloučené, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 250/2014-35: *„Závěrem lze podotknout, že účelem korektivu zákažu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej vykládat tak, aby sloužil k ochraně subjektů v hospodářských potížích před trestem za porušení jejich právních povinností tím, že každý podnikatel vykazující účetní ztrátu by se v takovém případě mohl vyhnout postihu, resp. vyhnout sankci v citelné výši. Takový postup by popíral preventivní a represivní funkci trestu, tedy samotný smysl správního trestání.“*
49. Podstatným předpokladem pro to, aby soud učinil závěr o tom, zda konkrétní pokuta je pro účastníka řízení likvidační či nikoliv, však je to, že ten uvede konkrétní skutečnosti o své majetkové a hospodářské situaci, a taktéž že je doloží. Žalobce se však v podané žalobě omezil jen na obecné a nekonkrétní sdělení, že *„vzhledem k jeho majetkovým poměrům a jeho příjmům je uložení správního trestu ve formě pokuty vůči žalobci likvidační“*, aniž by však tyto své poměry a příjmy jakkoliv specifikoval a především doložil. Za tohoto stavu věci pak soud nemohl jeho obecné námitce o likvidační povaze pokuty vyhovět.
50. Soud tedy uzavřel své úvahy s tím, že správní orgány nepochybily, jestliže rozhodly o tom, že přiměřenou sankcí za přestupky, kterých se žalobce dopustil, je právě peněžitá pokuta – takový závěr je zcela v jejich správním uvážení. Výše této pokuty pak byla stanovena v rámci zákonného rozpětí, a to na základě vyhodnocení relevantních kritérií, stanovených v ust. § 37 zákona o přestupcích, včetně toho, že správní orgány přihlížely k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Pokuta tedy byla stanovena nikoliv nezákonně či svévolně, ale v mezích zákona, po řádném uvážení a se srozumitelným odůvodněním – v této věci soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 6 až 8, kde žalovaný své úvahy dostatečně přezkoumatelně vyložil.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Městský soud v Praze tedy dospěl na základě všech shora uvedených skutečností k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
52. Pokud jde o návrh žalobce na moderaci pokuty podle ust. § 65 odst. 3 soudního řádu správního, soud neshledal důvody pro takový postup. Jak je vyloženo výše, pokuta v zákonných mezích a po vyhodnocení relevantních skutečností. Žalobce nedoložil a neprokázal, že by mu byla pokuta uložena v excesivní výši (např. mimo rámec dosavadní rozhodovací praxe žalovaného) nebo že by byla nepřiměřená jeho majetkovým a hospodářským poměrům.
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. září 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.